Napsal uživatel Miloš Keller
Pátek, 16 Srpen 2019 22:08

Přesnější by mělo být: Co soutěžilo ve Folkových stupních, které jsou součástí tohoto pořadu (neděle 20 - 23 hod.). Představují se tam zejména služebně mladší interpreti, i když v té letošní várce je jedna výjimka. Celkově vzato, dorazila do rádia vcelku příjemná várka folkové muziky, ovšem hvězda mezi nahrávkami nebyla, nebo pokud ano, tak hodně utajená. Ale perspektivy bylo celkem dost, tak nezbývá pro posluchače než čekat a pro interprety to známé hrát, hrát, hrát. **Ondra Škoch** s albem ***Řekni napořád*** přinesl dvanáct do sebe obrácených přemýšlivých písniček, vesměs středního tempa, splývajících do jedné, aranžovaných převážně minimalisticky, v některých případech rockově s poněkud komplikovanými, až zamotanými texty. Kromě titulní skladby se mi také líbila písnička
Vím
.
O jednu skladbu méně dodal **Richard Baksevanidis** na albu ***Můj svět***. Inklinuje spíše ke střednímu proudu, což je patrné zejména z instrumentace skladeb, ale i z daleko jednodušších témat a textů než výše zmiňovaný Ondra Škoch. Z toho ale také plyne nebezpečí nevýrazných melodií, jalových refrénů
Real amateur girlfriend ass worship: Sniff, smell, lick & worship her ass
a bezradných textů, kterých tu pár najdeme (
Osudová, Hořkosladká
). Naopak
Krajina setkání
byla tou, která soutěžila a vybral bych ještě
Tramvaje
. Z hlediska pěveckého projevu bych doporučil trochu více důrazu, v některých písních zní zpěvák spíše lítostivě, než poeticky.{desky 1604}
Martin Miki Zábranský natočil album s názvem ***Hlídá mne Anděl můj***. Už z názvu je patrné, že půjde spíše o meditativní, z větší části duchovně inspirovanou muziku, písně hledající vyšší pravdu a spravedlnost, zobrazované skrze běžné denní příběhy. Je tedy jasné, že se interpret soustředil na textovou část skladeb a hudbu, včetně instrumentace, tomu podřídil. Ale přeci jen v některých písních připouští, že s Bohem lze rozmlouvat i formou rychlejšího, melodického a zapamatovatelného popěvku (
Cesta cest, Na trati
). Někdy to ovšem přežene a upadá do jisté deklamativnosti (
Na verandě, Nedělní ráno
). Do „světského“ světa se nejlépe hodí
Cesta cest
a
Na stráži
.
Lenka Ničková přišla s albem ***Až se znovu narodím***. V jedenácti písních se představuje doslova v jedenácti polohách, asi nejsnazší charakteristika by byla „všestranná šansoniérka“. Zvládne kromě šansonu i blues, bluesrock, balady i folkově laděné songy či swing. V důsledku toho ale album působí trochu roztříštěně až nejednotně. Interpretka chtěla ukázat svůj žánrový rozsah i představit širokou paletu vnitřního života, ale v důsledku toho deska působí jako volně položená mozaika bez silného pojícího prvku. Vcelku bezchybný pěvecký výkon zpěvačky na to nestačí, ten se při té šíři záběru jaksi předpokládá. Nechybí anglická skladba
(Incarnation song

), nejvíce se mi líbila hned titulní a úvodní skladba a pak píseň
Šílená
.
I hosta ze Slovenska jsme měli – **Jana Krištof Lehotská** poslala album ***Sny*** s desítkou folkových skladeb, které vyniknou zejména pestrými a barvitými aranžemi. To je asi nejsilnější stránka alba, pak zpěv interpretky a ani texty nejsou na chvostu. Tohle album je naopak kompaktní, přitom ale dostatečně mnohovrstevné. Aranže jsou důrazné a čitelné, podporují ostatní atributy skladeb.
Rána
,
Neznámy
nebo
Pravda
jsou nejsilnější skladby z desky. Stálo by za to zpěvačku zvát na naše festivaly.{desky 1605}
Po sólistech a sólistkách také dvě dua. ***Ve správných kolejích*** se jmenuje deska dvojice **Adél a Václavová a Petr Kurečka**
. Na CD je nejvíce písní z této várky – celkem čtrnáct, ale kdyby jich byla desítka, bylo by album silnější a přesvědčivější. Příliš neexperimentují a zůstávají u stylu, který jsem kdysi nazval „židličkový folk“. Někdo by to mohl cítit pejorativně, ale není to tak. Je to označení pro klidnou muziku, do jisté míry předvídatelnou, muziku, která má spíš hladit, než vzrušovat. A při tom všem může být pestrá a dokonce i vtipná, což ve folku zvykem nebývá (
V laboratoři, Vyvrhel
). Občas ale prudce spadne řemen - to jsou ty skladby, co by na albu nemusely být –
Les ve mně
nebo
Němý poutník
. Nejvíce se mi líbila už zmiňovaná
V laboratoři
, pak
Nemám zdání
a
Tančíš mi ve sklenici
– vesměs ty rychlejší s jasně postavenou melodií i refrénem.
Druhou dvojicí je sestava **EMA** – **Roman Vlkovič** zpívá a **Jaromír Dostál** hraje. Album se jmenuje ***Mateřská řeč***
.
Zdrojem jejich inspirace je v některých případech „hradní folk“ nebo středověká muzika. Ale neplatí to vždy – typické je to v úvodní a titulní skladbě, hned následující
Starý strom
přinese mírný soft rock. Nu, a třetí
V přístavišti
má atmosféru folkové balady. Tyhle tři písničky vás navnadí, ale pak už se schéma jen opakuje. Silné jsou ještě
Já netoužím
a
Ve staré chalupě

. Vlastně víc jak třetina desky. Texty v některých případech také přesahují běžný formát a obrací se k Pánu a dalším „vyšším“ tématům. Mimořádně kýčovité je to ovšem ve skladbě *Klaním se k Tobě*, jakkoliv asi bude navýsost upřímně až extaticky míněná. Dojem ale napraví další vysloveně rocková *Naděje* a téma je hned snesitelnější.{desky 1608}

Nu, a nakonec skupina a také ta v úvodu zmiňovaná výjimka – **Hoboes Revival Alva** je sestava ostřílených muzikantů v nejlepší části kariéry, z nichž většinu známe třeba ze Sekvoje. Umínili si, že budou hrát ryvolovky a sem tam to proloží vlastní tvorbou. Ryvolovky již na svých koncertech hrají i Nezmaři, a tak je s čím srovnávat –

H.R.A.

je syrovější, je poznat, že pánové jsou trampové, na rozdíl od spíše folkových Nezmarů, a tak jim sedí spíše skladby Wabiho. Překvapivě dobří a silní jsou i ve vlastních skladbách, je ale dobře, že je netlačí přespříliš a tak vznikla příjemná směs písní. Na album vybrali navíc některé, alespoň z mého pohledu, méně známé Ryvolovky (*Spona, Co všechno vítr svál*). Z „neryvolovek“ mě chytly *Dupárna v Soho*, *Poslední host* a *Rok*. Hvězdami by byli, kdyby jim bylo každému o 50 let méně, takhle jsou „jen“ interpretačními stálicemi žánru.